

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/38/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200359
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200359.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Y. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX XX W., zast. JUDr. Ľubošom Bajuzíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Námestie slobody 2, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov, Krajský dopravný inšpektorát), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. septembra 2012 č. k. 2S/2/2011-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. septembra 2012 č. k. 2S/2/2011-40 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č.p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách

verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t.j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z.z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č.p.: KRP-P-36/KDI-BCP-2011 zo 06. apríla 2011 (č.l. 9) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len na účely rozsudku „Správny poriadok“) zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom č.p. ORP-P-470/DI-3-2009 z 21. januára 2011 tak, že vo výrokovej časti rozhodnutia časť textu č. 1: „... Po príchode hliadky bol vyzvaný aby predložil doklady, ktoré odmietol predložiť. Nato bol predvedený...“, časť textu č. 2: „Uvedeným konaním porušil ustanovenie §§ 3 ods. 2 písm. c, 4 ods. 2 písm. c zákona č. 8/2009 Z.z. ... a časť textu č. 3: „... 2/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 dní, pričom...“ vypustil a nahradil textom č. 1: „...Po príchode hliadky bol predvedený...“, časť textu č. 2: Uvedeným konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. ... a textom č. 3: „...2/ zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 40 dní, pričom...“.

V ďalšej časti odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil.

3. V prvostupňovom rozhodnutí vyslovil orgán Policajného zboru, že žalobca bol vyzvaný na predloženie dokladov, čo však odmietol. Po predvedení na OO PZ Humenné mu bola nameraná hodnota 0,16 mg/l a opakovanou skúškou 0,13 mg/l etanolu vo vydychovanom vzduchu. Uvedeným konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c), 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“), čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) a j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zák. č. 372/1990 Zb. mu bola uložená

- pokuta vo výške 150 € a

- zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 dní.

Zároveň bol zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16 € podľa ustanovení vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 531/2008 Z.z.

Podľa 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania tvrdného skutku (t.j. 06.12.2009) vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 22 ods. 1 písm. e) a j) zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

e) ako vodič počas vedenia vozidla požíja alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu 3a) alkohol ešte nachádza v jeho organizme,

j) iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu, 3d)

4. Pri svojom rozhodovaní žalovaný vychádzal z nasledujúceho skutkového stavu. Príslušníci OO PZ boli dňa 06.12.2009 v čase o 18.30 hod. vyslaní do obce Kamenica nad Cirochou, kde pri pohostinstve pri obecnom úrade je odstavené osobné motorové vozidlo zn. Audi A4, Q., ktorého vodič mal byť v

pohostinstve a byť pod vplyvom alkoholu. Po vyslaní operačným dôstojníkom najprv skontrolovali okolie trvalého pobytu obvineného. Pri vychádzaní na hlavnú cestu z Ulice Osloboditeľov zahliadli uvedené vozidlo a tak sa za ním zaradili. Keďže z protismeru išlo iné vozidlo, policajti vozidlo Audi nemohli predísť a policajné vozidlo išlo pomaly za ním v obci Kamenica nad Čirochou smerom na Sninu a pri kaštieli uvedené vozidlo zastavili. Z vozidla následne vystúpil vodič a spolujazdec, ktorý sedel za vodičom, pričom si svoje miesta vo vozidle rýchlo vymenili. Nakoľko policajti videli, kto viedol vozidlo a kto vystúpil z miesta vodiča, toho muža vyzvali, aby predložil doklad totožnosti a doklady potrebné k prevádzke a vedeniu vozidla.

5. Takto označený vodič aj po opakovaných výzvach s výstrahou, že bude predvedený na OO PZ Humenné, odmietol preukázať svoju totožnosť, odmietol predložiť doklady a taktiež odmietol hliadku ihneď nasledovať na oddelenie za účelom zistenia totožnosti. Z tohto dôvodu boli voči nemu použité donucovacie prostriedky a následne bol predvedený na OO PZ Humenné, kde zistili, že sa jedná o Y. U. z Kamenice nad Čirochou. Vo vozidle sa nachádzali spolucestujúci páni I. X. a J. U..

Žalobca počas celej doby tvrdil, že vozidlo nevedol a to aj napriek tomu, že policajti jasne videli, že ho viedol a z vozidla z miesta vodiča vystúpil. Po predvedení bol podrobený vyšetreniu na alkohol analyzátorom dychu Dräger-Alcotest, ktorým mu bola nameraná hodnota 0.16 mg/l a opakovanou skúškou 0,13 mg/l etanolu vo vydychovanom vzduchu. Na lekárske vyšetrenie a odber krvi sa nežiadal.

6. Pri ústnom pojednávaní o priestupku dňa 21. januára 2011 zástupca žalobcu namietal, že vo veci už rozhodol správny orgán OÚ v Humennom, a hoci kvalifikácia bola iná, podľa neho ide o totožný skutok, a preto o tomto skutku rozhodnúť legálne už nemožno.

7. Žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie na tom základe, že vo výrokovej časti vypustil už aj tak všeobecné a nekonkrétne konštatovanie o odmietnutí dokladov (napadnuté rozhodnutie nešpecifikovalo o aké doklady sa malo jednáť) vrátane právneho posúdenia tohto konania. Z tohto dôvodu odvolací správny orgán primerane upravil aj sankciu uloženú odvolateľovi tak, aby zodpovedala kritériám k ukladaniu druhu a výmery sankcie podľa § 12 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

8. Pri preverovaní skutkového stavu žalovaný vychádzal z tvrdení obidvoch členov hliadky, ktorí zastali za vozidlom Audi asi 3 m, pričom mali rozsvietené svetlá. Policajti podľa záznamu veľmi dobre videli, ako z miesta vodiča vystúpil žalobca a z miesta spolujazdca zozadu p. I. X.. Rýchlo sa premiestnili. Podľa tvrdenia jedného z policajtov sa pána X. opýtali, kto šoféroval vozidlo, a svedok X. sa mal výslovne vyjadriť: „ja som nešoféroval“.

9. Žalovaný ďalej poukázal na to, že policajti hliadky PZ, ktorí vykonávali a dokumentovali priestupok, nemali žiadny pomer k veci ani k samotnému obvinenému a konali takto v súlade so zákonom o policajnom zbore, ako aj Trestným zákonom. Žalovaný poukázal na to, že uznesením Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR ČVS:SKIS-16/IS-4-V-2010 zo dňa 13. februára 2010 vyšetrovateľ tohto útvaru v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol oznámenie žalobcu ako vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

10. Žalovaný vo vzťahu k námietke žalobcu, že o skutku dňa 4. marca 2010 už právoplatne rozhodol Obvodný úrad v Humennom (tento orgán rozhodol o zastavení konania okrem iného vo vzťahu k odmietnutiu výzvy na preukázanie totožnosti), považuje za neúplné a nepravdivé a poukazuje na to, že predmetom uvedeného konania o priestupku pred prvostupňovým správnym orgánom bolo konanie žalobcu, ktorým porušil ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c), teda odmietol predložiť doklady k vedeniu a prevádzke vozidla, pričom predmetom konania správneho orgánu príslušného oddelenia Policajného zboru je priestupok pre porušenie § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z., nakoľko vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu.

Súčasne žalovaný tvrdenie zástupcu žalobcu, že vzhľadom k rovnakému času, miestu a rovnakému konaniu a rovnakým osobám sa jedná o totožný skutok, označil ako jednostranné, nepravdivé a neúplné. Konanie žalobcu, t.j. vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu totiž nepochybné nastalo predtým, ako mal

odmietnuť predložiť doklad totožnosti, resp. preukázať svoju totožnosť, ako o tom rozhodol Obvodný úrad v Humennom, čím sa nejedná o jeden skutok.

11. Žalovaný preto vyslovil názor, že prvostupňový orgán Policajného zboru bol príslušný k prejednaní konania žalobcu, t.j. vedeniu vozidla pod vplyvom alkoholických nápojov s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zák. 8/2009 Z.z. a tento orgán by bol zároveň príslušným aj k prejednaní konania, ktorý odmietol predložiť doklady potrebné k vedeniu a prevádzke vozidla. Rozhodnutie o odvolaní tak z pohľadu žalovaného zohľadňuje síce nultné, ale právoplatné rozhodnutie Obvodného úradu v Humennom.

Podľa žalovaného je pritom neopodstatnená úvaha žalobcu, že posúdenie výpovedí či iných dôkazov jedného správneho orgánu je právne záväzné pre iný správny orgán vykonávajúci konanie v inej veci aj napriek jednému miestu, resp. aj blízkeho času konania žalobcu ako priestupcu. Na základe vyššie uvedeného posúdenia je neopodstatnené tvrdenie odvolateľa o prekážke pre prvostupňový správny orgán spočívajúcej v zásade res judicata.

12. Čo sa týka vyjadrenia, že vodič pán I. X. mal v tom čase viesť vozidlo Audi, žalovaný poukázal na nesúlad vo vyjadrení žalobcu a pána X.. Konštatuje, že pán I. X. podľa svojej výpovede vystúpil z vozidla asi po minúte spoločne s pánom Ing. U., pričom pán Ing. U. vo výpovedi okrem iného tvrdil, že vystúpil približne rovnako s páni I. X. a Y. U.. Vzhľadom na vierohodnosť výpovedí policajtov a zaujatosť výpovedí týchto svedkov (priateľov obvineného), odvolací správny orgán ich výpovede o spôsobe a čase vystúpenia z vozidla, považuje za účelové a nepravdivé.

K takému hodnoteniu ho okrem iného oprávňuje vyjadrenie policajtov prap. V. a nstržm. J., podľa ktorých na mieste udalosti pán I. X. na položenú otázku k osobe vodiča vozidla Audi uviedol, že on vozidlo neriadil, resp. pokrčil plecami. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukazuje na to, že policajti hliadky Policajného zboru mali na osoby vystupujúce z vozidla Audi dostatočný výhľad, vzdialenosť do 5 metrov aj podľa vyjadrenia obvineného, pričom vozidlo Audi bolo nasvietené svetlami služobného motorového vozidla. Navyše svedok pán Ing. Y. U. dokonca na otázku policajtov odpovedal, že on nešoféroval a nešoféroval ani X.. Tieto celkom opačné tvrdenia vyhodnotil žalovaný ako vierohodné a nezaujaté.

13. Podľa názoru žalovaného s poukázaním na hodnotenie dôkazov nevidel a nevidí dôvod konštatovať, že výroky členov hliadky Policajného zboru v úradnom zázname, resp. aj ich výpovede sú nepravdivé a uvedené len preto, aby boli zakryté a ospravedlnené vlastné problémy členov hliadky Policajného zboru, pričom poukazuje, že na to nemá žiadny vplyv doplňujúca výpoveď pána I. X. zo dňa 02. marca 2010 a pána Ing. J. U. zo dňa 08. marca 2010. Odvolací správny orgán vyhodnotením obsahu spisového materiálu, ako aj jednotlivých výpovedí s poukazom na príslušné ustanovenie § 34 ods. 5 Správneho poriadku tieto vyhodnotil a dospel k záveru, že obvinený sa dopustil priestupku tak, ako mu je kladené za vinu v prvostupňovom rozhodnutí.

Žalovaný posúdil zároveň aj druh a výmeru uloženej sankcie, pričom zistil, že prvostupňový orgán prihliadal na to, že vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu je porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom, v dôsledku ktorého často dochádza k dopravným nehodám s následkami na zdraví a životoch účastníkov cestnej premávky. S poukazom na kvalifikáciu konania odvolateľa uloženie sankciu považoval za postačujúcu pre nápravu odvolateľa.

Podľa § 59 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. objasňovanie priestupkov sa koná na základe vlastného zistenia správnych orgánov alebo orgánov oprávnených objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) alebo na základe oznámenia fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Podľa § 60 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené

- a) vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí,
- c) vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov,
- d) vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu,
- e) vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

14. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal žalobu z 21.12.2011 na Krajský súd v Prešove.

15. Žalobca najmä poukázal na to, že ani po vrátení veci prvostupňovému orgánu na nové priestupkové konanie neboli vykonané žiadne dôkazy, ktorými by bol žalobca bez akýchkoľvek pochybností a na úrovni potrebnej pre rozhodnutie usvedčený zo spáchania dopravného priestupku.

V rámci vyhodnocovania dôkazov žalobca označil výpoveď práp. V. ako vyslovene nelogickou a nepravdivou, nakoľko menovaný vypovedal, že videl a rozoznal v noci oproti reflektorom protiidúceho auta, kto sedí za volantom a kto šoféruje.

16. Tiež upozornil, že rýchla zdravotnícka pomoc prišla na základe jeho žiadosti na príslušné OO PZ Humenné, pretože po zásahu policajtov bol zranený, čo sa však nikde neuvádza, a práve z toho dôvodu žiadal vykonanie skúšky na prítomnosť alkoholu, aby sa vyhol podozreniu, že si zranenia spôsobil sám.

17. Opätovne poukázal na nezákonné stanovisko žalovaného, ktorý uviedol, že rozhodnutie Obvodného úradu Humenné nie je záväzné pre rozhodovanie policajných správnych orgánov.

18. Rovnako žiadnym spôsobom obidva správne orgány nezaujali logické stanovisko k výpovediam svedkov - osôb, ktoré boli so žalobcom v aute (páni X. a U.), ktorých výpovede vyvracali tvrdenia členov hliadky.

19. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 250j ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Preto v zmysle § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. vyslovil zrušovací výrok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Krajský súd s odkazom na ustanovenia § 244 ods. 2 a 3, § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., § 2 ods. 1, § 3, § 22 ods. 2, § 51 zák. č. 372/1990 Zb., § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z. a § 32, § 46, § 47 ods. 3, § 59 Správneho poriadku a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zvýraznil ústavnú zásadu prezumpcie neviný každého, pokiaľ nebol preukázaný opak. Na uvedenom právnom základe krajský súd aplikoval pravidlo „in dubio pro reo“ a pre zadokumentovaný skutkový stav v priloženom administratívnom spise najmä poukázal na to, že výrok rozhodnutia správneho orgánu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na základe uvedeného bol krajský súd nútený vysloviť, že správne orgány sa uvedenými ustanoveniami neriadili, lebo skutkový stav veci nebol dostatočne zistený a rozhodnutia správnych orgánov nie sú dostatočne odôvodnené.

21. Predovšetkým krajský súd zdôraznil, že samotné zavinenie žalobcu musí byť preukázané nespochybniteľne a jednoznačne, t.j. musí byť preukázané týmto spôsobom kto dňa 06. decembra 2009 v inkriminovanom čase bol vodičom osobného motorového vozidla Audi.

Za týmto účelom bude musieť, napríklad formou znaleckého dokazovania, resp. konfrontáciou vypočutých svedkov, obvineného z priestupku a členov hliadky Policajného zboru doplniť dokazovanie.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

22. Včas podané odvolanie zo dňa 30.10.2012 (č.l. 53) proti rozsudku krajského súdu žalovaný

odôvodnil tým, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

23. Najmä uviedol, že

- v priestupkovom konaní zohľadnili zásadu „in dubio pro reo“,
- bolo jednoznačne preukázané že vodičom osobného vozidla značky Audi v čase zastavenia policajťmi z OO PZ Humenné bol skutočne žalobca; v tejto súvislosti krajský súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nepoukázal, v ktorých konkrétnych skutočnostiach mali byť výpovede príslušníkov Policajného zboru odlišné,
- skutočnosť, že žalobca bol osobou, ktorú policajti videli za volantom, iným spôsobom, ako tvrdeniami, resp. výpoveďami členov hliadky Policajného zboru preukázaná byť nemôže vzhľadom na skutočnosť, že hliadka Policajného zboru nebola pri výkone služby vybavené žiadnymi technickými prostriedkami,
- krajským súdom navrhnuté preukazovanie vytýkaných skutočností znaleckým dokazovaním znalcom v príslušnom odbore považuje žalovaný za viac menej nereálne a neúčelné,
- výmena členov posádky vozidla je nesporne pozorovaním postrehnuteľná činnosť, ktorou nie je možné spochybniť iba z toho dôvodu, že policajti hliadky Policajného zboru si svoju činnosť a následne svojej výpovedi mali vymyslieť len preto, aby dovtedy im neznámeho človeka označili za osobu, ktorá viedla vozidlo a dopustila sa priestupku.

24. Záverom žalovaný požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu tak, že mu vec vráti na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla.

B)

25. Prostredníctvom svojho vyjadrenia (č.l. 58) z 12. novembra 2012 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zdôraznil, že navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť, potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu a zaviazat' žalovaného náhradu aj trov odvolacieho konania.

26. Vo vzťahu k namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci žalobca uviedol, že neprislúcha žalovanému postaviť sa do pozície subjektu, ktorý je oprávnený spochybňovať pravdivosť a hodnovernosť výpovede svedkov, a ani dospieť k záveru, že výpovede policajtov sú pravdivé a nespochybniteľné len preto, že ide o príslušníkov Policajného zboru.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. z iných dôvodov potvrdil.

28. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného

prostriedku nápravy.

29. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/84/2007, sp. zn. 6 Sžo/98/2008, sp. zn. 1 Sžo/33/2008, sp. zn. 2 Sžo/5/2009 či sp. zn. 8 Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených opravným prostriedkom/žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

30. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

31. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovanej krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

32. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

33. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúšaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

34. Vzhľadom na vyššie vyslovené závery a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd preto zastáva názor, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

35. Na prvom mieste žalovaný prostredníctvom svojho odvolania namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s procesnou situáciou, kedy oproti tvrdeniu policajnej hliadky, tzn. osôb viazaných služobnou prisahou na dodržiavanie a rešpektovanie právneho poriadku, bol vznesený iba nesúhlas páchatela popierajúci spáchanie priestupku (t.j. objektívnu stránku), čo za danej situácie postačovalo na zrušenie napadnutého rozhodnutia súdom.

36. Najvyšší súd v svojej judikatúre zdôrazňuje viazanosť všeobecných súdov zásadou zákonnosti, ktorá je na jednej strane vymedzená princípom „iura novit curia“ (súd pozná právo) a na strane druhej limitovaná rozhodovacou nezávislosťou „secundum et intra legem“ (podľa, na základe a v medziach zákona). Uvedená zásada zákonnosti je ústavne vymedzená prostredníctvom článku 152 ods. 4, článku 2 ods. 2 a článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 144 ods. 1 ústavy sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

37. Avšak všeobecný súd musí v tomto rámci aj zohľadňovať ústavnú kolíziu normu (tzn. čl. 7 ako aj čl. 154c ústavy) upravujúcu nielen transpozíciu dokumentu medzinárodného práva verejného do vnútroštátneho práva (viď najmä článok 1 ods. 2 ústavy), ale aj jej hierarchické začlenenie do monistického systému slovenského právneho poriadku.

Podľa článku 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

38. Nakoľko Slovenská republika prevzala na seba záväzok z pristúpenia predchádzajúceho štátneho útvaru (1991) k zakladajúcim dokumentom Rady Európy, je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd krytý článkom 154c ods. 1 ústavy. V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) ako aj judikatúra naň sa vzťahujúca predstavuje pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväzné výkladové smernice na výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky, čím sa normuje rámec, ktorý tieto orgány verejnej moci nemôžu prekročiť.

39. Prostredníctvom článku 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru sa členské štáty Rady Európy, tzv. aj Slovenská republika, zaviazali zabezpečiť „každému právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.“ Európsky súd pre ľudské práva pri aplikácii čl. 6 ods. 1 na skutkové okolnosti vo veci Lauko v. Slovensko, resp. veci Kadubec v. Slovensko (02.09.1998) naznačil, že pojem „trestný čin“ by sa mohol vzťahovať aj na sankcie uložené v procese správneho trestania, napríklad za dopravné priestupky, čo aj Rada Európy presadzuje najmä prostredníctvom Odporúčania (91) 1 Výboru ministrov Rady Európy o správnom trestaní.

40. Na základe uvedeného, tzn. najmä čl. 6 ods. 1 Dohovoru a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) je nutné vykladať povinnosť všeobecných súdov vykonať prieskum rozhodnutí správnych orgánov, ako aj im predchádzajúcich konaní vo veci uloženia sankcie.

41. Ako už bolo naznačené (viď najmä body č. 5, 8, 12 a 13) procesná situácia pri preverovaní skutkového stavu, kedy proti sebe stoja dve rozdielne tvrdenia, tzn. tvrdenie osoby podozrivej zo spáchania priestupku o tom, že jej pričítaný skutok nespáchala, a naopak tvrdenie orgánu objasňujúci priestupok, že uvedená osoba zisteným spôsobom konala, so sebou v zmysle § 58 zák. č. 372/1990 Zb. prináša najmä povinnosť hodnoverne zistiť podľa § 46 Správneho poriadku s podporou § 51 zák. č. 372/1990 Zb. na základe spoľahlivo zisteného stavu veci, že skutok sa stal a že ho spáchala osoba podozrivá z jeho spáchania. Až z takto ustáleného stavu viny páchatel'a je možné pristúpiť k uloženiu sankcie.

Práve možnosť (t.j. nie povinnosť ani v zmysle poskytnutia súčinnosti) osoby označenej za obvineného z priestupku od počiatku spochybňovať tvrdenia priestupkového orgánu preverujúce jeho konanie (viď § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb.) je jediným negatívnym dôkazným nástrojom, ktorý nielen spochybňuje hodnovernosť tvrdení priestupkového orgánu, ale súčasne ho zaťažuje povinnosťou logické argumenty uvedené v obrane obvineného z priestupku náležite vyhodnotiť a uviesť dôvody ich irelevantnosti. Avšak iba skutočnosť, že objasňujúci orgán je viazaný služobnou prisahou k riadnej aplikácii a dodržiavaniu právneho poriadku nie je postačujúca.

Podľa § 58 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Podľa § 73 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

42. Nakoľko zák. č. 372/1990 Zb. neupresňuje dôkazné prostriedky, ktoré sú v priestupkovom konaní využiteľné, je nutné vychádzať z príslušných ustanovení Správneho poriadku.

Aj v priestupkovom konaní je nutné zabezpečiť v dostatočnom rozsahu podklady pre rozhodnutie, pričom na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci sú predurčené dôkazné prostriedky (vykonané v súlade s právnymi predpismi). V priestupkovom konaní jedným typom z možných dôkazných prostriedkov je výsluch svedka.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. dôkazmi sú najmä výsluch

svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

43. Zákondarca pre vykonanie výsluchu svedka stanovil prostredníctvom ustanovenia § 35 Správneho poriadku prísne podmienky. Splnenie uvedených podmienok sa v zmysle § 22 Správneho poriadku verifikuje v zápisnici.

Podľa § 35 ods. 4 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. správny orgán poučí svedka pred výsluchom o možnosti odprieť výpoveď, o jeho povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčať a o právnych následkoch nepravdivej alebo neúplnej výpovede.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 22 ods. 2 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. zo zápisnice musí byť najmä zrejmé, kto, kde a kedy konanie uskutočňoval, predmet konania, ktoré osoby sa na ňom zúčastnili, ako konanie prebiehalo, aké návrhy boli podané a aké opatrenia sa prijali; v zápisnici o hlasovaní sa uvedie aj výrok rozhodnutia a výsledok hlasovania.

44. Najvyšší súd poukazuje v súvislosti s komplikovaným skutkovým stavom priestupku na vady objasňovania zisteného skutku, ktoré spočívajú najmä v tom, že zo strany službukonajúcich policajtov nebolo okamžité, t.j. v deň zisteného protiprávneho konania, vykonané objasňovanie tohto priestupku v zmysle § 56 ods. 2 zák. č. 372/1990 Z.z. u všetkých osôb prítomných v zastavovanom osobnom vozidle, nakoľko správy o výsledku tohto úkonu zo 06.12.2009 pri iných osobách ako u žalobcu sa v priestupkovom spise nenachádzajú.

Až zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 01.02.2010 pánmi I. X., Y. V., W. W., Ing. J. U. sú vyhotovené správnym orgánom oneskorené a nemajú až tak bezprostrednú vypovedaciu hodnotu. To isté platí aj o zápisniciach o podaní vysvetlenia vyhotovených s niektorými z uvedených pánov zo dňa 02. a 08. marca 2010.

Podľa § 56 ods. 2 zák. č. 372/1990 Z.z. každý je povinný podať orgánom oprávneným objasňovať priestupky nevyhnutné vysvetlenia na preverenie došlého oznámenia o priestupku (§ 67 ods. 2); podanie vysvetlenia je oprávnený odprieť, ak by jemu alebo blízkej osobe spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania.

45. Ďalšou procesnou vadou v priestupkovom konaní je, že pred vydaním prvostupňového rozhodnutia o priestupku dňa 05. augusta 2010 prvostupňový priestupkový orgán vôbec nevykonával dôkaz výsluchom svedkov na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.

Tento nedostatok mal byť odstránený v odvolacom priestupkovom konaní, kedy Okresný dopravný inšpektorát Humenné dňa 25.10.2010 vyhotovil zápisnice o podaní výpovede svedka ppráp. N. J., práp. H. V., kde však neboli dodržané zákonné podmienky pre vykonanie svedeckého výsluchu v tom, že namiesto aby boli poučení v zmysle § 35 ods. 3 a 4 Správneho poriadku o trestných následkoch úmyselne nepravdivej alebo neúplnej výpovede, tak boli poučení iba o zodpovednosti priestupkovej. Je nepochybné, že úmyselným zmlčaním alebo uvedením nepravdy o skutočnostiach, ktoré sú významné pre rozhodovanie priestupkového orgánu o spáchaní priestupku, môže osoba v procesnom postavení svedka naplniť rôzne skutkové podstaty trestných činov (najmä poškodzovania cudzích práv alebo podvodu) v závislosti od skutkového stavu priestupku, čo implicitne vyplýva aj z textu ustanovenia § 35 ods. 3 Správneho poriadku, ktoré chráni svedka pred nebezpečenstvom spôsobenia trestného stíhania sebe alebo blízkym osobám.

Podľa § 35 ods. 3 Správneho poriadku výpoveď môže odprieť ten, kto by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkym osobám; ich výpočet sa spravuje Občianskym zákonníkom.

46. V súvislosti s uvedenou vadou pri zabezpečovaní spoľahlivo zisteného skutkového stavu musí Najvyšší súd upozorniť, že pri ďalších osobách, ktoré tvrdili protikladné skutočnosti, svedecké výpovede neboli vykonané ani v odvolacom priestupkovom konaní. Uvedené zoslabuje spoľahlivosť zistenia skutkového stavu a neumožňuje priestupkovým orgánom naplniť účel ustanovenia § 35 ods. 4 Správneho poriadku subsidiárne s § 51 zák. č. 382/1990 Zb. o vyvodení právnych následkoch

nepravdivej alebo neúplnej výpovede svedka.

Na uvedenom základe sa Najvyšší súd stotožňuje s právnym záverom krajského súdu (viď bod č. 20), že v zmysle zrušovacieho ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. zistenie skutkového stavu v prejednávanej veci je nedostačujúce na posúdenie veci.

V.

47. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

48. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a ako aj s prihliadnutím na odvolaciu argumentáciu žalovaného, Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd zhodne s krajským súdom konštatuje, že bude úlohou žalovaného, aby bolo spoľahlivo preukázané, kto dňa 06. decembra 2009 v inkriminovanom čase bol vodičom osobného motorového vozidla Audi. V prípade evidentne odporujúcich si svedeckých výpovedí s podozrením na ich úmyselnú nepravdivosť by mal žalovaný z toho vyvodiť právne následky. Na rozdiel od krajského súdu však Najvyšší súd nezdôrazňuje, aké prostriedky dokazovania pri ďalšom konaní by mal priestupkový orgán zvoliť.

49. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Nakoľko právny zástupca úspešného žalobcu si svoje právo v zákonnej 3 - dňovej lehote neuplatnil (viď čl. 58) a ďalšie trovy zo spisu nevyplyvajú, Najvyšší súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

51. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).